

- ΑΛ. ἄγει μ' ἄγει τις· ἄγει μέ τις — οὐχ ὁρᾶς; —
νεκύων ἐς αὐλάν,
ὑπ' ὁφρύσι κνανανγέσι
βλέπων πτερωτός — Άιδας.
τί ϕέξεις; ἄφες. — οἶαν ὀδὸν ἀ δει-
λαιοτάτα προβαίνω.
- ΑΔ. οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοὶ
καὶ παισίν, οἵς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.
- ΑΛ. μέθετε μέθετέ μ' ἥδη.
κλίνατ', οὐ σθένω ποσίν·
πλησίον Άιδας.
σκοτία δ' ἐπ' ὅσσοισι νὺξ ἐφέρπει.
τέκνα, τέκν', οὐκέτι δὴ
οὐκέτι μάτηρ σφῶν ἔστιν.
- χαίροντες, ὡς τέκνα, τόδε φάος ὁρῶτον.
- ΑΔ. οἴμοι· τόδ' ἔπος λυπρὸν ἀκούω
καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον.
μὴ πρός <σε> θεῶν τλῆς με προδοῦναι,
μὴ πρὸς παίδων οὓς ὁρφανιεῖς,
ἀλλ' ἄνα, τόλμα·
σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκέτ' ἀν εἴην·
ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μῆ·
σήν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.
- ΑΛ. Άδμηθ', ὁρᾶς γὰρ τάμα πράγμαθ' ώς ἔχει,
λέξαι θέλω σοι πρὸν θανεῖν ἀ βούλομαι.
ἔγώ σε πρεσβεύοντα κάντι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς καταστήσασα φῶς τόδ' εἰσορᾶν,
θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν,
ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν δν ἥθελον,
καὶ δῶμα ναίειν ὅλβιον τυραννίδι.